

Bruksela, 29 listopada 2018 r.
(OR. en)

14886/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0073(CNS)

FISC 511
ECOFIN 1149
DIGIT 239

NOTA

Od:	Prezydencja
Do:	Rada
Nr dok. Kom.:	7420/18 FISC 151 ECOFIN 277 DIGIT 48 IA 78
Dotyczy:	Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od usług cyfrowych pobieranego od przychodów wynikających ze świadczenia niektórych usług cyfrowych – Podejście ogólne

Delegacje otrzymują w załączeniu kompromisowy tekst prezydencji w sprawie wyżej wymienionego wniosku.

2018/0073 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY**w sprawie wspólnego systemu podatku od usług cyfrowych pobieranego od przychodów
wynikających ze świadczenia niektórych usług cyfrowych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,¹uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,²

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Światowa gospodarka szybko staje się gospodarką cyfrową, w związku z czym pojawiły się nowe sposoby prowadzenia działalności gospodarczej. Cechą charakterystyczną przedsiębiorstw cyfrowych jest fakt, że ich działalność jest ściśle związana z internetem. Zwłaszcza cyfrowe modele biznesowe polegają w dużej mierze na zdolności prowadzenia działań na odległość – przy ograniczonej obecności fizycznej lub bez tej obecności, na wkładzie użytkowników końcowych w proces tworzenia wartości oraz na znaczeniu wartości niematerialnych.

¹ Dz.U. C z, s. .

² Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 73–77.

(2) Obowiązujące obecnie przepisy dotyczące opodatkowania osób prawnych opracowano głównie na przestrzeni XX wieku, na potrzeby przedsiębiorstw tradycyjnych. Opierają się one na założeniu, że opodatkowanie powinno mieć miejsce tam, gdzie tworzona jest wartość. Jednak zastosowanie obowiązujących obecnie przepisów do gospodarki cyfrowej doprowadziło do rozbieżności, jeżeli chodzi o miejsce, w którym opodatkowane są zyski, oraz miejsce, w którym tworzona jest wartość, a dotyczy to zwłaszcza modeli biznesowych polegających w dużym stopniu na uczestnictwie użytkowników. Oczywiście stało się zatem, że obowiązujące obecnie przepisy dotyczące podatku od osób prawnych, jeżeli chodzi o opodatkowanie zysków z gospodarki cyfrowej, są nieodpowiednie i że trzeba je poddać przeglądowi.

(3) Przegląd ten jest istotnym elementem jednolitego rynku cyfrowego,³ mając na uwadze fakt, że jednolity rynek cyfrowy wymaga nowoczesnych i stabilnych ram podatkowych w odniesieniu do gospodarki cyfrowej, które będą stymulować innowacje, przeciwdziałać rozdrobnieniu rynku oraz pozwolą wszystkim zaangażowanym podmiotom na włączanie się w nową dynamikę rynku na sprawiedliwych i zrównoważonych warunkach.

(4) W swoim komunikacie pt. „Sprawiedliwy i skuteczny system podatkowy w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego”⁴ przyjętym w dniu 21 września 2017 r. Komisja określiła wyzwania, jakie gospodarka cyfrowa stwarza dla obecnych przepisów podatkowych, oraz zobowiązała się do przeanalizowania dostępnych wariantów strategicznych. W konkluzjach Rady Ecofin z dnia 5 grudnia 2017 r.⁵ wezwano Komisję do przyjęcia wniosków stanowiących odpowiedź na wyzwania związane z opodatkowaniem zysków z gospodarki cyfrowej, uwzględniając jednocześnie fakt, że wiele państw członkowskich wyraziło zainteresowanie wprowadzeniem tymczasowych środków ukierunkowanych na przychody wynikające z działalności cyfrowej na terytorium Unii, które pozostawałyby poza zakresem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania.

³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy” (COM(2015) 192 final z 6.5.2015).

⁴ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady „Sprawiedliwy i skuteczny system podatkowy w Unii Europejskiej dla jednolitego rynku cyfrowego” (COM (2017) 547 final z 21.9.2017).

⁵ Reagowanie na wyzwania związane z opodatkowaniem zysków z gospodarki cyfrowej – konkluzje Rady (z dnia 5 grudnia 2017 r.) (FISC 346 ECOFIN 1092).

(5) Mając na uwadze fakt, że kwestia opodatkowania w gospodarce cyfrowej ma charakter globalny, idealnym podejściem byłoby opracowanie wielostronnego, międzynarodowego rozwiązania. Z tego powodu Komisja aktywnie uczestniczy w międzynarodowej debacie. Prace na w ramach OECD trwają. Jednak osiągnięcie postępów na szczeblu międzynarodowym jest niełatwe. W związku z tym podejmowane są działania zmierzające do dostosowania przepisów dotyczących opodatkowania osób prawnych na szczeblu Unii⁶ oraz do zachęcania do zawierania porozumień z jurysdykcjami pozaunijnymi⁷, tak by można było dostosować ramy opodatkowania osób prawnych do nowych cyfrowych modeli biznesowych.

(6) Oczekując na te działania, których przyjęcie i wdrożenie może potrwać, państwa członkowskie znajdują się pod presją podjęcia inicjatyw w tym zakresie, mając na względzie ryzyko, że ich podstawy opodatkowania osób prawnych ulegają na przestrzeni czasu znacznej erozji. Nieskoordynowane działania podejmowane przez państwa członkowskie indywidualnie mogą powodować fragmentację jednolitego rynku i zakłócenia konkurencji, a tym samym utrudniać rozwój nowych zastosowań cyfrowych i osłabiać konkurencyjność Unii jako całości. Z tego powodu konieczne jest przyjęcie zharmonizowanego podejścia w sprawie rozwiązania przejściowego, które będzie ukierunkowaną odpowiedzią na powyższy problem do czasu, gdy wprowadzone zostanie rozwiązanie kompleksowe.

(7) To przejściowe rozwiązanie powinno zaowocować wprowadzeniem wspólnego systemu podatku od usług cyfrowych („DST”) pobieranego od przychodów wynikających ze świadczenia niektórych usług cyfrowych przez niektóre podmioty. Powinien być to łatwy do wdrożenia środek ukierunkowany na przychody pochodzące ze świadczenia usług cyfrowych, w przypadku których użytkownicy wnoszą istotny wkład w proces tworzenia wartości. Czynniki ten (tworzenie wartości przez użytkownika) leży również u podstaw działań w odniesieniu do przepisów dotyczących opodatkowania osób prawnych.

(7a) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim utrzymania lub wprowadzenia podatków, ceł lub obciążeń, których nie można opisać jako podobne do DST, w szczególności ze względu na zakres, funkcję i inne cechy szczególne, pod warunkiem że te podatki, cła lub obciążenia nie ograniczają się wyłącznie do przedsiębiorstw cyfrowych, ale są nakładane na wszystkich podatników, niezależnie od tego czy działają w sektorze cyfrowym czy nie.

⁶ Wniosek dotyczący dyrektywy Rady ustanawiającej przepisy dotyczące opodatkowania osób prawnych, których obecność na rynku cyfrowym jest znacząca (COM(2018)147 final).

⁷ Zalecenie Komisji w sprawie opodatkowania osób prawnych, których obecność na rynku cyfrowym jest znacząca (C(2018) 1650 final).

(8) Należy zdefiniować następujące elementy DST: przychody podlegające opodatkowaniu (co jest opodatkowane), podatnika (kto jest opodatkowany), miejsce opodatkowania (jaką część przychodów podlegających opodatkowaniu uważa się za uzyskaną w danym państwie członkowskim i w jakich przypadkach), wymagalność podatku, obliczanie podatku, stawkę podatku oraz powiązane z nim obowiązki dotyczące poboru podatku i współpracy administracyjnej.

(9) DST powinien być stosowany w odniesieniu do przychodów wynikających ze świadczenia jedynie niektórych usług cyfrowych. Usługi cyfrowe powinny być to usługi, które w dużym stopniu opierają się na tworzeniu wartości przez użytkownika, Opodatkowane powinny być przychody wynikające z przetwarzania wkładu użytkownika, nie zaś same uczestnictwo użytkownika.

(10) W szczególności przychodami podlegającymi opodatkowaniu powinny być te, które wynikają ze świadczenia następujących usług: (i) umieszczania na interfejsie cyfrowym reklamy celowanej do użytkowników tego interfejsu; (ii) udostępniania użytkownikom wielostronnych interfejsów cyfrowych, które pozwalają użytkownikom na znajdowanie innych użytkowników i wchodzenie z nimi w interakcje i które również mogą ułatwiać świadczenie leżących u podstaw dostaw towarów lub usług bezpośrednio między użytkownikami (czasami nazywanych usługami „pośrednictwa”); oraz (iii) sprzedaży zgromadzonych danych o użytkownikach, które to dane wygenerowano w wyniku czynności podejmowanych przez tych użytkowników na interfejsach cyfrowych. Jeżeli ze świadczenia takich usług nie uzyskuje się żadnych przychodów, zobowiązanie do zapłaty DST nie powinno występować. W zakres stosowania podatku także nie powinny wchodzić inne przychody uzyskane przez podmiot świadczący tego typu usługi, lecz nie pochodzące bezpośrednio z takiego świadczenia usług.

(11) Usługi polegające na umieszczaniu na interfejsie cyfrowym reklamy klienta celowanej do użytkowników tego interfejsu nie powinny być definiowane poprzez odesłanie do podmiotu będącego właścicielem interfejsu, za pośrednictwem którego reklama pojawia się na urządzeniu użytkownika, lecz poprzez odesłanie do podmiotu odpowiedzialnego za umożliwienie pojawienia się reklamy na tym interfejsie. Opiera się to na założeniu, że wartość uzyskana przez przedsiębiorstwo umieszczające reklamę klienta na interfejsie cyfrowym wynika z aktywności użytkowników i danych użytkowników, zazwyczaj uwzględnianych na potrzeby umieszczenia reklamy, niezależnie od tego, czy interfejs należy do danego przedsiębiorstwa czy też do osoby trzeciej, która wynajmuje przestrzeń cyfrową, w której pojawi się reklama. Należy jednak wyjaśnić, że w przypadkach, w których dostawca usługi reklamowej i właściciel interfejsu cyfrowego są dwoma różnymi podmiotami, nie należy uznawać tego drugiego za podmiot, który dostarczył usługę podlegającą opodatkowaniu DST. Ma to na celu uniknięcie ewentualnego efektu kaskadowego i podwójnego opodatkowania.

(12) Usługi świadczone przez wielostronne interfejsy cyfrowe powinny być definiowane przez odesłanie do ich zdolności do umożliwiania użytkownikom znajdowania innych użytkowników i wchodzenia z nimi w interakcje. Różnicujący aspekt wielostronnych interfejsów cyfrowych polega na tym, że pozwalają one na interakcje użytkowników, które nie mogłyby mieć miejsca, gdyby interfejs nie kontaktował użytkowników ze sobą (innymi słowy, interfejs pozwala użytkownikom na skontaktowanie się z innymi użytkownikami). Niektóre usługi, które zazwyczaj określa się jako usługi w zakresie komunikacji lub płatności, na przykład usługi komunikacji natychmiastowej, usługi poczty elektronicznej lub usługi płatności elektronicznych, mogą być również postrzegane jako ułatwiające interakcje między użytkownikami za pośrednictwem interfejsu cyfrowego, jednak użytkownicy nie mogą zazwyczaj nawiązać ze sobą kontaktu, chyba że nawiązali już kontakt inną drogą. Przychody wynikające ze świadczenia usług w zakresie komunikacji lub płatności powinny zatem pozostać poza zakresem stosowania podatku, ponieważ dostawcy takich usług nie działają jako rynek, lecz raczej produkują oprogramowanie wspierające lub inne instrumenty technologii informatycznych, które pozwalają klientom na kontaktowanie się z innymi osobami, z którymi w większości przypadków już nawiązali relację.

(13) W przypadkach dotyczących wielostronnych interfejsów cyfrowych ułatwiających leżącą u podstaw dostawę towarów lub świadczenie usług bezpośrednio między użytkownikami tego interfejsu leżące u podstaw transakcje i przychody uzyskane przez użytkowników w wyniku takich transakcji powinny pozostawać poza zakresem stosowania podatku. Poza zakresem stosowania DST powinny znajdować się także przychody wynikające z działalności detalicznej polegającej na sprzedaży towarów lub usług, na które umowę zawiera się online za pośrednictwem strony internetowej dostawcy takich towarów lub usług, gdy dostawca nie działa jako pośrednik, ponieważ wytworzenie wartości na rzecz sprzedawcy detalicznego jest powiązane z dostarczonymi towarami lub usługami, zaś interfejs cyfrowy jest wykorzystywany jedynie jako środek komunikacji. Ustalanie, czy dostawca sprzedaje towary lub usługi przez internet na własny rachunek, czy też świadczy usługi pośrednictwa, odbywałoby się na podstawie prawnej i gospodarczej istoty transakcji, znajdującej odzwierciedlenie w porozumieniach zawartych między zainteresowanymi stronami. Na przykład dostawca interfejsu cyfrowego, poprzez który udostępniane są towary przez osobę trzecią, mógłby uchodzić za świadczącego usługę pośrednictwa (innymi słowy, udostępnianie wielostronnego interfejsu cyfrowego), jeżeli nie zakłada się żadnych znaczących ryzyk związanych z zapasami lub gdy podmiotem faktycznie ustalającym cenę tych towarów jest osoba trzecia.

(13a) Treści cyfrowe należy zdefiniować jako dane dostarczane w formie cyfrowej, takie jak programy komputerowe, aplikacje, gry, muzyka, pliki wideo lub tekstowe, bez względu na to, czy uzyskuje się do nich dostęp poprzez pobieranie czy poprzez transmisję strumieniową, inne niż dane reprezentowane przez sam interfejs cyfrowy. Ma to na celu ujęcie różnych postaci, jakie mogą przybierać treści cyfrowe nabywane przez użytkownika, co nie zmienia faktu, że z punktu widzenia użytkownika wyłącznym lub głównym celem jest nabycie treści cyfrowych.

(14) Usługi polegające na dostarczaniu przez podmiot treści cyfrowych za pośrednictwem interfejsu cyfrowego powinny być wyłączone z zakresu stosowania podatku, niezależnie od tego, czy treści cyfrowe są własnością tego podmiotu czy też podmiot ten nabył prawa do ich dystrybucji. Nawet jeśli umożliwiony jest jakiś rodzaj interakcji między odbiorcami takich treści cyfrowych i w związku z tym dostawcę takich usług można by było uznać za udostępniającego wielostronny interfejs cyfrowy, mniej oczywiste jest, że użytkownik odgrywa zasadniczą rolę w tworzeniu wartości dla przedsiębiorstwa dostarczającego treści cyfrowe. W takich okolicznościach interakcje między użytkownikami zachowują charakter pomocniczy w stosunku do dostawy treści cyfrowych, w przypadku której wyłącznym lub głównym celem użytkownika jest otrzymanie treści cyfrowej od danego podmiotu udostępniającego interfejs cyfrowy (np. dostarczenie przez podmiot użytkownikowi gry za pośrednictwem interfejsu cyfrowego stanowiłoby dostarczenie treści cyfrowej przez ten podmiot, które nie wchodzi w zakres DST, niezależnie od tego, czy dany użytkownik może grać z innymi użytkownikami, a zatem czy umożliwiony jest pewien rodzaj interakcji między nimi). Z punktu widzenia tworzenia wartości główny punkt ciężkości spoczywa raczej na samych treściach cyfrowych, które są dostarczane przez podmiot. W związku z tym przychody uzyskane z takiego dostarczania treści powinny pozostawać poza zakresem stosowania przedmiotowego podatku.

(15) *przeniesiono do motywu 13a*

(16) Usługi opisane w motywie 14 należy odróżnić od usług polegających na udostępnianiu wielostronnego interfejsu cyfrowego, za pośrednictwem którego użytkownicy mogą zamieszczać w sieci treści cyfrowe i wymieniać je z innymi użytkownikami, lub od udostępniania interfejsu, który ułatwia leżące u podstaw wzajemne dostarczanie sobie treści cyfrowych bezpośrednio przez użytkowników. Ten ostatni rodzaj usług stanowi usługę pośrednictwa i dlatego usługa ta powinna wchodzić w zakres stosowania DST, niezależnie od rodzaju leżącej u podstaw transakcji.

(17) Podlegające opodatkowaniu usługi polegające na sprzedaży zgromadzonych danych o użytkownikach powinny obejmować wyłącznie dane, które zostały wygenerowane w wyniku aktywności użytkowników na interfejsach cyfrowych. W zakres dyrektywy nie powinny wchodzić dane, które zostały wygenerowane z czujników lub innych środków i zebrane cyfrowo, niewynikające z aktywności użytkowników na interfejsach cyfrowych. Wynika to z założenia, że w zakres DST powinny wchodzić usługi korzystające z interfejsów cyfrowych jako sposobu tworzenia przez użytkownika wkładu, z którego uzyskują one wartość pieniężną, nie zaś usługi korzystające z interfejsów tylko jako ze sposobu przesyłania danych generowanych w inny sposób. W związku z tym DST nie powinien być podatkiem nakładanym na gromadzenie danych lub wykorzystywanie danych zgromadzonych przez przedsiębiorstwa na ich wewnętrzne potrzeby czy też na bezpłatną wymianę danych zgromadzonych przez dane przedsiębiorstwo z innymi podmiotami. Przedmiotem opodatkowania DST powinno być generowanie przychodów z przekazywania danych uzyskiwanych z bardzo szczególnego rodzaju czynności (aktywności użytkowników na interfejsach cyfrowych).

(18) Świadczenie regulowanych usług finansowych przez regulowane podmioty finansowe nie powinno wchodzić w zakres DST. Natomiast świadczenie nieregulowanych usług finansowych przez regulowane podmioty finansowe mogłoby wchodzić w zakres DST. Regulowany podmiot finansowy oznacza dostawców usług finansowych objętych nadzorem na podstawie ram unijnych lub równoważnych ram pozaunijnych, zgodnie z unijnym aktem prawnym.

(19) Niektóre usługi regulowane świadczone przez regulowane podmioty finansowe za pośrednictwem interfejsów cyfrowych, takie jak usługi realizacji transakcji, mogą być postrzegane jako usługi pośrednictwa do celów DST. Jednak w takiej sytuacji to nie użytkownik odgrywa centralną rolę w tworzeniu wartości dla podmiotów finansowych udostępniających interfejs cyfrowy. Wartość zależy natomiast od zdolności takiego regulowanego podmiotu do kontaktowania ze sobą kupujących i sprzedających produkty finansowe, na określonych i charakterystycznych warunkach, które w innych okolicznościach by nie zaistniały (w porównaniu na przykład z transakcjami zawieranymi bezpośrednio przez kontrahentów poza takimi interfejsami). Usługa polegająca na udostępnianiu interfejsu cyfrowego przez taki podmiot wykracza poza zwykłe ułatwianie transakcji na instrumentach finansowych między użytkownikami takiego interfejsu. W tym względzie inne systemy obrotu, platformy lub mechanizmy wymiany zajmujące się innymi klasami aktywów, które są regulowane na mocy wewnętrznych przepisów państw członkowskich, również mogą się charakteryzować podobnymi cechami. Niesklasyfikowanie danego podmiotu jako „regulowanego podmiotu finansowego” zgodnie z niniejszą dyrektywą, nie zmienia faktu, że udostępnianie przez taki podmiot interfejsu cyfrowego wykracza poza zwykłe ułatwianie transakcji między użytkownikami takiego interfejsu i tym samym mogłoby zostać wyłączone z zakresu przedmiotowego podatku. Celem usług regulowanych, które są wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, jest w szczególności zapewnienie bezpiecznego otoczenia dla transakcji finansowych. W związku z tym podmiot świadczący takie usługi określa szczegółowe warunki, na jakich mogą być zawierane takie transakcje finansowe, tak aby zagwarantowane były zasadnicze elementy, takie jak jakość realizacji transakcji, poziom przejrzystości na rynku oraz sprawiedliwe traktowanie inwestorów. I wreszcie, istotnym i wyróżniającym celem takich usług jest ułatwianie finansowania, inwestycji lub oszczędzania.

(20) *skreślono*

(21) Jako że przekazywanie danych przez regulowane podmioty finansowe jest ograniczone do świadczenia regulowanych usług finansowych opisanych powyżej i stanowi ich element składowy oraz jako takie jest uregulowane prawem Unii, świadczenie usług przekazywania danych przez te podmioty powinno być również wykluczone z zakresu stosowania DST.

(22) Jako podatnicy do celów DST powinny kwalifikować się tylko niektóre podmioty, niezależnie od tego, czy mają one siedzibę w państwie członkowskim czy też w jurysdykcji pozaunijnej. W szczególności podmiot powinien kwalifikować się jako podatnik tylko wówczas, gdy spełnia obydwa następujące warunki: (i) łączna kwota przychodów w skali światowej wykazywanych przez podmiot za ostatni pełny rok obrotowy, za który dostępne jest sprawozdanie finansowe, przekracza 750 000 000 EUR; oraz (ii) łączna kwota przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych przez podmiot w Unii w ciągu tego roku obrotowego przekracza 50 000 000 EUR.

(23) Celem pierwszego progu (łączne roczne przychody w skali światowej) jest ograniczenie stosowania DST do przedsiębiorstw o określonej wielkości, gdyż to głównie one mają możliwość świadczenia usług cyfrowych, w przypadku których wkład użytkowników odgrywa zasadniczą rolę i które w znacznym stopniu są uzależnione od rozbudowanych sieci użytkowników, dużej aktywności użytkowników i wykorzystywania silnej pozycji rynkowej. Takie modele biznesowe, w których uzyskanie przychodów zależy od tworzenia wartości przez użytkownika, są opłacalne tylko wówczas, gdy są realizowane przez przedsiębiorstwa o określonej wielkości. Ponadto to większe przedsiębiorstwa mają możliwość prowadzenia agresywnego planowania podatkowego. Właśnie dlatego także w innych unijnych inicjatywach zaproponowano ten sam próg⁸. Celem takiego progu jest również zapewnienie pewności prawa, ponieważ umożliwiłby on przedsiębiorstwom i organom podatkowym łatwiejsze i mniej kosztowne ustalanie, czy dany podmiot jest zobowiązany do zapłaty DST. Próg pozwala też na wyłączenie z podatku małych przedsiębiorstw i przedsiębiorstw typu start-up, dla których obciążenia związane z przestrzeganiem przepisów dotyczących tego nowego podatku byłyby prawdopodobnie niewspółmiernie duże.

(24) Celem drugiego progu (łączne roczne przychody podlegające opodatkowaniu uzyskane w Unii) jest ograniczenie stosowania tego podatku do przypadków, w których istnieje znaczny ślad cyfrowy na poziomie Unii w odniesieniu do rodzaju przychodów objętych DST. W szczególności bardzo ważne jest, by UE zapewniła sprzyjające warunki dla działań badawczo-rozwojowych i innowacji, zwłaszcza w odniesieniu do przedsiębiorstw typu *start-up* w szybko rozwijającej się branży cyfrowej. Należy zatem unikać nakładania na takie przedsiębiorstwa dodatkowych podatków. Wspomniany próg powinien chronić podmioty prowadzące działalność w ramach gospodarki tradycyjnej, które są w trakcie transformacji cyfrowej. Należy ten próg ustalić na szczeblu Unii, aby nie były brane pod uwagę różnice wielkości rynków, które mogą istnieć w Unii.

⁸ Zob. art. 2 wniosków dotyczących dyrektywy Rady w sprawie wspólnej (skonsolidowanej) podstawy opodatkowania osób prawnych (C(C)CTB) (COM(2016) 683 final, COM(2016) 685 final).

(25) W celu zapewnienia zgodności z obowiązującymi ramami prawnymi, każdy podmiot kwalifikujący się jako podatnik i uzyskujący przychody podlegające opodatkowaniu traktowane jako uzyskane w danym państwie członkowskim powinien podlegać DST w tym państwie członkowskim, niezależnie od tego, czy ma on siedzibę w tym państwie członkowskim, w innym państwie członkowskim czy też w jurysdykcji pozaunijnej.

(26) Należy określić specjalne przepisy w odniesieniu do podmiotów należących do grupy. Przychody uzyskane przez podmiot z dostaw na rzecz innych podmiotów należących do tej samej grupy powinny być wyłączone z zakresu stosowania nowego podatku. Na potrzeby ustalenia, czy dany podmiot przekracza mające zastosowanie progi i w związku z tym kwalifikuje się jako podatnik, progi te należy stosować w odniesieniu do łącznych przychodów grupy. Fakt, że progi przewidziane w art. 4 są oceniane dla grupy jako całości nie zmienia tego, że każdy podmiot świadczący usługi podlegające opodatkowaniu w ramach grupy indywidualnie jest podatnikiem. W przypadku gdy co najmniej jeden podatnik mający siedzibę w Unii Europejskiej należy do grupy, grupa ta powinna mieć możliwość wyznaczenia jednego podmiotu mającego siedzibę w Unii na potrzeby płatności DST i wypełniania obowiązków w imieniu każdego podatnika z tej grupy. Możliwość ta powinna ułatwić podmiotom przestrzeganie przepisów i zmniejszyć obciążenia administracyjne.

(27) Dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim, by te zezwalały przedsiębiorstwom na odliczanie zapłaconego DST od podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych na ich terytorium, bez względu na to, czy oba podatki płacone są w tym samym państwie członkowskim czy też w różnych państwach.

(28) Podlegające opodatkowaniu przychody danego podmiotu powinny być traktowane jako uzyskane w okresie rozliczeniowym w danym państwie członkowskim, jeśli użytkownicy powiązani z usługą podlegającą opodatkowaniu świadczoną przez ten podmiot znajdują się w tym państwie członkowskim. Użytkownika należy uważać za znajdującego się w okresie rozliczeniowym w danym państwie członkowskim na podstawie szczegółowych zasad ustalanych dla każdej z usług podlegających opodatkowaniu i w oparciu o miejsce, w którym użyte zostało urządzenie użytkownika.

(29) W przypadku gdy użytkownicy powiązani z daną usługą podlegającą opodatkowaniu znajdują się w różnych państwach członkowskich lub w jurysdykcjach pozaunijnych, podlegające opodatkowaniu przychody uzyskane z tej usługi w odniesieniu do poszczególnych transakcji powinny zostać przypisane każdemu państwu członkowskiemu proporcjonalnie, na podstawie określonych kluczy przydziału. Klucze te powinny zostać określone w zależności od charakteru każdej podlegającej opodatkowaniu usługi i charakterystycznych elementów powodujących powstanie przychodu dla dostawcy takiej usługi.

(30) Jeżeli podlegająca opodatkowaniu usługa polega na umieszczeniu reklamy na interfejsie cyfrowym, na potrzeby określenia części przychodów podlegających opodatkowaniu, jaka ma zostać przypisana w danym okresie rozliczeniowym danemu państwu członkowskiemu, należy uwzględnić liczbę wyświetleń tej reklamy na urządzeniach użytkowników w tym okresie rozliczeniowym w tym państwie członkowskiem.

(31) Jeżeli chodzi o udostępnianie wielostronnych interfejsów cyfrowych, w celu określenia części przychodów podlegających opodatkowaniu, jaka ma zostać przypisana danemu państwu członkowskiemu, należy dokonać rozróżnienia między przypadkami, w których interfejs ułatwia zawarcie leżących u podstaw transakcji, i przypadkami, w których tego nie ułatwia.

W przypadkach, w których ma miejsce ułatwienie zawarcia leżących u podstaw transakcji, przypisanie podlegających opodatkowaniu przychodów w okresie rozliczeniowym danemu państwu członkowskiemu powinno być realizowane na podstawie liczby użytkowników, którzy zawarli taką transakcję w tym okresie rozliczeniowym przy użyciu urządzenia w tym państwie członkowskiem. Wynika to z tego, że jest to czynność zazwyczaj generująca przychody dla przedsiębiorstwa udostępniającego interfejs. Prawa do opodatkowania przychodów przedsiębiorstw udostępniających interfejs powinny być przypisane państwom członkowskiem, w których znajdują się użytkownicy zawierający transakcje leżące u podstaw, niezależnie od tego, czy użytkownicy są podmiotem sprzedającym czy kupującym leżące u podstaw towary lub usługi. Jest tak, ponieważ poprzez swoje uczestnictwo zarówno sprzedający, jak i kupujący generują wartość dla wielostronnego interfejsu cyfrowego, mając na uwadze fakt, że rolą interfejsu jest dopasowanie podaży i popytu. Jeżeli jednak usługa pośrednictwa nie obejmuje ułatwienia zawarcia leżących u podstaw transakcji, przychody są zazwyczaj uzyskiwane z okresowych płatności po zarejestrowaniu lub otwarciu konta na interfejsie cyfrowym. W związku z tym na potrzeby przypisywania danemu państwu członkowskiemu przychodów podlegających opodatkowaniu w okresie rozliczeniowym należy wziąć pod uwagę liczbę użytkowników, którzy w tym okresie rozliczeniowym posiadali konto otwarte przy użyciu urządzenia w tym państwie członkowskiem, niezależnie od tego, czy zostało ono otwarte w ciągu tego roku podatkowego czy w roku poprzednim.

(32) Jeśli chodzi o przekazywanie zgromadzonych danych o użytkownikach, na potrzeby przypisywania danemu państwu członkowskiemu przychodów podlegających opodatkowaniu w okresie rozliczeniowym należy wziąć pod uwagę liczbę użytkowników, za pośrednictwem których wygenerowano – w następstwie skorzystania przez nich z urządzenia w tym państwie członkowskiem – dane przekazane w tym okresie rozliczeniowym.

(33) Ustalenie miejsca, w którym zostało użyte urządzenie użytkownika, a tym samym miejsca opodatkowania, powinno być możliwe na podstawie adresu protokołu internetowego (IP) użytkownika. Przy ustalaniu miejsca opodatkowania nie należy brać pod uwagę tego, czy użytkownicy wnieśli pieniężny wkład w wygenerowanie przychodu, miejsca, z którego dokonano płatności w zamian za dostawy lub świadczenia powodujące powstanie zobowiązania do zapłaty DST, ani miejsca, w którym dokonano ewentualnej leżącej u podstaw dostawy towarów lub świadczenia usług, na które umowę zawarto za pośrednictwem wielostronnego interfejsu cyfrowego.

(34) Wszelkie operacje przetwarzania danych osobowych prowadzone w kontekście DST, w tym te, które mogą być konieczne w odniesieniu do adresów protokołu internetowego (IP), powinny odbywać się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁹. W szczególności należy zwrócić uwagę na konieczność zapewnienia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych w celu przestrzegania zasad legalności i bezpieczeństwa przetwarzania i dostarczania informacji oraz praw osób, których dane dotyczą. Tam, gdzie to możliwe, dane osobowe należy anonimizować.

(35) Przychody podlegające opodatkowaniu powinny być równe kwocie łącznych przychodów brutto uzyskanych przez podatnika, bez podatku od wartości dodanej i innych podobnych podatków. Przychody podlegające opodatkowaniu powinny być uznawane za uzyskane przez podatnika w chwili, gdy stają się one należne, bez względu na to, czy zostały one faktycznie uiszczone przed upływem tego terminu. DST powinien być wymagalny w danym państwie członkowskim od tej części przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych przez podatnika w okresie rozliczeniowym, która traktowana jest jako uzyskana w tym państwie członkowskim, i powinien być obliczany przy zastosowaniu stawki DST do tej części. Należy wprowadzić jednolitą stawkę DST na poziomie Unii w celu uniknięcia zakłóceń na jednolitym rynku. Stawka DST powinna zostać ustalona na poziomie 3 %, co zapewni odpowiednią równowagę między przychodami generowanymi przez podatek a uwzględnieniem zróżnicowanego wpływu DST na przedsiębiorstwa o różnych marżach zysku.

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

(36) Podatnicy świadczący podlegające opodatkowaniu usługi są zobowiązani do zapłaty DST oraz podlegają szeregowi obowiązków administracyjnych. W odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, w którym podatnik jest zobowiązany do zapłaty DST, należy dokonać identyfikacji, złożenia deklaracji DST oraz zapłaty tego podatku. Aby zminimalizować obciążenia dla przedsiębiorstw, proponuje się, by procedury identyfikacji i składania deklaracji DST miały zharmonizowany format. Szczegóły takich zharmonizowanych formatów należy uzgodnić w drodze przepisów wykonawczych. Deklaracje DST powinny zawierać te same informacje i mieć ten sam format we wszystkich państwach członkowskich. W związku z tym do wszystkich państw członkowskich, w których DST jest należny, powinno się wysyłać taką samą deklarację DST. W takiej deklaracji DST podatnik powinien wskazać wszystkie istotne numery identyfikacyjne do celów DST nadane tej samej osobie. Fakt, że wszystkie państwa członkowskie, w których DST jest należny, dysponują informacjami na temat zobowiązań tego samego podatnika z tytułu DST w innych państwach członkowskich, stanowi bezpośrednią „wymianę informacji” dającą każdemu państwu członkowskiemu pełny obraz sytuacji poszczególnych podatników w całej Unii.

(36a) Podatnik ma dług podatkowy z tytułu DST bezpośrednio wobec każdego państwa członkowskiego, w którym DST jest należny. W związku z tym każde państwo członkowskie, w którym DST jest należny, powinno być uprawnione do egzekwowania płatności DST bezpośrednio od podatnika zobowiązanego do jego zapłaty, a także do przeprowadzania kontroli podatkowych i wprowadzania środków kontroli mających na celu zbadanie zobowiązania podatnika do zapłaty DST. Takie środki egzekwowania i kontroli powinny podlegać zasadom i procedurom mającym zastosowanie w każdym państwie członkowskim, w którym DST jest należny.

(36b) Podatnik niemający siedziby w Unii Europejskiej powinien wyznaczyć podmiot, który należy do tej samej grupy i który ma siedzibę w jednym z państw członkowskich, jako podatnika lub przedstawiciela podatkowego w jednym państwie członkowskim na potrzeby płatności DST i wypełniania obowiązków administracyjnych w imieniu tego podatnika. Wymóg ten powinien zagwarantować wysoką jakość zarządzania DST. Wyznaczony podmiot lub przedstawiciel podatkowy grupy powinien być odpowiedzialny za zapewnienie wypełniania obowiązków podatkowych przez przedsiębiorstwa z państw trzecich, w tym składanie deklaracji DST w należytej formie. Powinien on też być zobowiązany do zapłaty DST odnośnego przedsiębiorstwa, tak by zapewnić zapłatę podatku należnego na rzecz krajowych administracji podatkowych. W przypadku gdy podatnik niemający siedziby w Unii Europejskiej nie wypełni swoich obowiązków z tytułu DST, państwa członkowskie mogą wymagać od podmiotu, który ma siedzibę w Unii Europejskiej i należy do tej samej grupy co podatnik, by zapłacił DST i wypełnił odnośne obowiązki w imieniu tego podatnika.

(37) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określania obowiązków dotyczących prowadzenia rachunkowości, prowadzenia rejestrów lub innych obowiązków mających na celu zapewnienie skutecznej zapłaty należnego DST, a także innych środków w celu zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, unikaniu opodatkowania i nadużyciom podatkowym.

(38) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do obowiązków administracyjnych, które trzeba wypełnić, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹⁰.

(39) W związku z tym, że administracje podatkowe wszystkich państw członkowskich opierają się zasadniczo na tych samych danych, dyrektywa przewiduje wymianę informacji na temat wszelkich zmian w deklarowanych przychodach w wyniku kontroli podatkowych i środków kontroli. Zmiany dotyczące wartości liczbowych zawartych w deklaracji DST zainicjowane przez podatnika powinny być wprowadzane wyłącznie w drodze korekt w odnośnej deklaracji i zgłaszane przez podatnika drogą elektroniczną każdemu państwu członkowskiemu, w którym podatek był należny, nie później niż trzy lata po dniu, w którym należało złożyć pierwotną deklarację. Przepisy dotyczące informacji objętych tajemnicą służbową są zgodne z dyrektywą 2011/16/UE¹¹. Państwa członkowskie powinny, w razie potrzeby, korzystać z przyjętych przez Unię przepisów dotyczących współpracy administracyjnej w sprawach podatkowych, takich jak dyrektywy Rady 2011/16/UE i 2010/24/UE¹², lub z innych środków na szczeblu międzynarodowym, takich jak wielostronna Konwencja o wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach podatkowych, art. 26 modelowej konwencji OECD i modelowa umowa OECD o wymianie informacji w sprawach podatkowych.

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

¹¹ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

¹² Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń (Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1).

(40) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹³ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

(41) Celem niniejszej dyrektywy jest ochrona integralności jednolitego rynku, zapewnienie jego prawidłowego funkcjonowania i unikanie zakłóceń konkurencji. Ponieważ cel ten z uwagi na swoją naturę nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(42) DST ma być jedynie rozwiązaniem przejściowym do czasu, gdy wprowadzone zostanie rozwiązanie kompleksowe (zob. motyw 6). W związku z tym określona data wygaśnięcia połączona z klauzulą przeglądową i powiązaniem ze zmianami na szczeblu globalnym zapewniają ten tymczasowy charakter,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹³ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Rozdział 1

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólny system podatku od usług cyfrowych („DST”) pobierany od przychodów wynikających ze świadczenia niektórych usług cyfrowych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- (1) „podmiot” oznacza osobę prawną lub konstrukcję prawną, które prowadzą działalność gospodarczą albo za pośrednictwem przedsiębiorstwa, albo struktury przejrzystej do celów podatku dochodowego;
- (1a) „mający siedzibę w Unii” oznacza podmiot mający siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w Unii;
- (1b) „niemający siedziby w Unii” oznacza podmiot niemający siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Unii;
- (2) „grupa” oznacza wszystkie podmioty, w tym jednostkę dominującą i wszystkie jej jednostki zależne zgodnie z art. 2 pkt 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE¹⁴;

¹⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

- (3) „interfejs cyfrowy” oznacza dowolne oprogramowanie, w tym stronę internetową lub jej część oraz aplikacje, w tym aplikacje mobilne, dostępne dla użytkowników;
- (3a) „wielostronny interfejs cyfrowy” oznacza interfejs cyfrowy, który pozwala użytkownikom na wyszukiwanie innych użytkowników i wchodzenie z nimi w interakcje i który może także ułatwiać dokonywanie leżących u podstaw dostaw towarów lub świadczenia usług bezpośrednio między użytkownikami;
- (4) „użytkownik” oznacza osobę fizyczną lub prawną lub konstrukcję prawną, niezależnie od jej charakteru, które za pomocą urządzenia uzyskują dostęp do interfejsu cyfrowego;
- (5) „treści cyfrowe” oznaczają dane dostarczone w formie cyfrowej, takie jak programy komputerowe, aplikacje, muzyka, pliki wideo lub tekstowe, gry i pozostałe oprogramowanie, inne niż dane reprezentowane przez interfejs cyfrowy;
- (5a) „reklama celowana” oznacza cyfrowy komunikat handlowy w dowolnej postaci mający na celu promowanie produktu, usługi lub marki, ukierunkowany na użytkowników interfejsu cyfrowego na podstawie zgromadzonych na ich temat danych;
- (5b) „sprzedaż danych użytkownika” oznacza wszelkiego rodzaju przekazanie danych w zamian za wynagrodzenie (w tym. np. licencjonowanie danych);
- (6) „adres protokołu internetowego (IP)” oznacza serię danych alfanumerycznych przypisaną do urządzeń sieciowych w celu umożliwienia ich komunikacji za pośrednictwem internetu;
- (7) „okres rozliczeniowy” oznacza rok kalendarzowy;
- (8) „regulowana usługa finansowa” oznacza usługi finansowe, do świadczenia których uprawnione są regulowane podmioty finansowe;
- (9) „regulowany podmiot finansowy” oznacza podmiot świadczący usługi finansowe objęty obowiązkiem uzyskania zezwolenia i podlegający nadzorowi na podstawie środka harmonizacji przyjętego przez Unię służącego uregulowaniu usług finansowych, w tym podmioty objęte pozaunijnymi ramami nadzoru uznawanymi za równoważne środkom unijnym, jak określono zgodnie z unijnym aktem prawnym.

Artykuł 3
Przychody podlegające opodatkowaniu

1. Jako „przychody podlegające opodatkowaniu” do celów niniejszej dyrektywy kwalifikują się przychody wynikające ze świadczenia przez podmiot każdej z następujących usług:
 - a) umieszczanie na interfejsie cyfrowym reklamy celowanej;
 - b) udostępnianie użytkownikom wielostronnego interfejsu cyfrowego;
 - c) sprzedaż zgromadzonych danych o użytkownikach, wygenerowanych w wyniku aktywności użytkowników na interfejsach cyfrowych.
2. Odniesienie do przychodów w ust. 1 obejmuje łączne przychody brutto, bez podatku od wartości dodanej i innych podobnych podatków.
3. Ust. 1 lit. a) ma zastosowanie bez względu na to, czy interfejs cyfrowy jest własnością podmiotu odpowiedzialnego za umieszczanie na nim reklamy. W przypadku gdy podmiot umieszczający reklamę nie jest właścicielem interfejsu cyfrowego, to za świadczącego usługę, o której mowa w lit. a), uznaje się ten podmiot, a nie właściciela interfejsu.
4. Ust. 1 lit. b) nie obejmuje:
 - a) udostępniania interfejsu cyfrowego, jeżeli jedynym lub głównym celem udostępniania interfejsu jest dostarczanie przez podmiot udostępniający interfejs treści cyfrowych użytkownikom lub świadczenie przez ten podmiot usług w zakresie komunikacji lub płatności na rzecz użytkowników;
 - b) świadczenia regulowanych usług finansowych przez regulowane podmioty finansowe;
 - c) *skreślono*

5. Ust. 1 lit. c) nie obejmuje:
- a) sprzedaży danych wygenerowanych z czujników;
 - b) sprzedaży danych przez regulowany podmiot finansowy.
6. *skreślono*
7. Przychody wynikające ze świadczenia usług objętych ust. 1 przez podmiot należący do grupy na rzecz innego podmiotu należącego do tej samej grupy nie kwalifikują się jako przychody podlegające opodatkowaniu do celów niniejszej dyrektywy.
8. Jeżeli podmiot należący do grupy świadczy usługę objętą ust. 1, a przychody ze świadczenia tej usługi są uzyskiwane przez inny podmiot należący do tej grupy, przychody te uznaje się do celów niniejszej dyrektywy za uzyskane przez podmiot świadczący daną usługę.
9. Usługi objęte ust. 1 są określone w rozdziałach 2 i 3 jako „usługi podlegające opodatkowaniu”.

Artykuł 4

Podatnik

1. „Podatnik” oznacza, w odniesieniu do danego okresu rozliczeniowego, podmiot świadczący usługi podlegające opodatkowaniu określone w art. 3 ust. 1, spełniający obydwa poniższe warunki:
- a) łączna kwota przychodów w skali światowej wykazywanych przez podmiot za dany rok obrotowy przekracza 750 000 000 EUR;
 - b) łączna kwota przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych przez podmiot w Unii w ciągu danego roku obrotowego przekracza 50 000 000 EUR.

2. W przypadku gdy podmiot wykazuje lub uzyskuje przychody w walucie innej niż euro, przychody przelicza się na euro do celów ust. 1 poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w ostatnim dniu danego roku obrotowego lub – jeżeli w tym dniu nie ukazała się publikacja – kursu opublikowanego w dniu poprzednim.
3. W ust. 1 i 2 „dany rok obrotowy” oznacza rok obrotowy objęty ostatnim dostępnym sprawozdaniem finansowym sporządzonym przez podmiot przed zakończeniem danego okresu rozliczeniowego.
4. Przy ustalaniu, czy przychody podlegające opodatkowaniu są uzyskiwane na terytorium Unii w myśl ust. 1 lit. b), stosuje się przepis art. 5 ust. 1.
5. Przychody podlegające opodatkowaniu uznaje się do celów niniejszej dyrektywy za uzyskane w chwili, gdy stają się one należne, bez względu na to, czy odnośne kwoty zostały faktycznie zapłacone.
6. Jeśli podmiot, o którym mowa w ust. 1, wchodzi w skład grupy, progi przewidziane w tym ustępie stosuje się w zamian do przychodów w skali światowej wykazywanych przez grupę jako całość oraz do przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych na terytorium Unii przez grupę jako całość. Niemniej jednak to nie grupa jako całość, ale poszczególne podmioty należące do grupy świadczące usługi podlegające opodatkowaniu opisane w art. 3 ust. 1, kwalifikują się jako podatnicy, jeżeli spełnione są warunki przewidziane w ust. 1.

Rozdział 2

MIEJSCE OPODATKOWANIA, WYMAGALNOŚĆ PODATKU I JEGO OBLICZANIE

Artykuł 5

Miejsce opodatkowania

1. Przychody podlegające opodatkowaniu uzyskane przez podmiot w danym okresie rozliczeniowym traktuje się do celów niniejszej dyrektywy jako uzyskane w tym okresie rozliczeniowym w danym państwie członkowskim, jeżeli użytkownicy powiązani z usługami podlegającymi opodatkowaniu znajdują się w tym okresie rozliczeniowym w tym państwie członkowskim.

Akapit pierwszy ma zastosowanie niezależnie od tego, czy użytkownicy ci wnieśli pieniężny wkład w wygenerowanie tych przychodów.

2. W odniesieniu do usługi podlegającej opodatkowaniu uznaje się, że użytkownik znajduje się w danym okresie rozliczeniowym w danym państwie członkowskim, jeżeli:

a) w przypadku usługi objętej art. 3 ust. 1 lit. a) przedmiotowa reklama pojawia się na urządzeniu użytkownika w czasie, kiedy urządzenie to jest używane w tym okresie rozliczeniowym w tym państwie członkowskim w celu uzyskania dostępu do interfejsu cyfrowego;

b) w przypadku usługi objętej art. 3 ust. 1 lit. b):

- (i) jeżeli usługa jest świadczona w oparciu o wielostronny interfejs cyfrowy, który ułatwia dokonywanie leżących u podstaw dostaw towarów lub świadczenia usług bezpośrednio między użytkownikami – użytkownik korzysta w tym okresie rozliczeniowym z urządzenia w tym państwie członkowskim w celu uzyskania dostępu do interfejsu cyfrowego, i zawiera na tym interfejsie w tym okresie rozliczeniowym leżącą u podstaw transakcję;
- (ii) jeżeli usługa jest świadczona w oparciu o wielostronny interfejs cyfrowy innego rodzaju niż interfejs objęty ppkt (i) – użytkownik posiada przez cały okres rozliczeniowy lub jego część konto umożliwiające mu dostęp do tego interfejsu cyfrowego, a konto to zostało otwarte za pośrednictwem urządzenia w tym państwie członkowskim;

c) w przypadku usługi objętej art. 3 ust. 1 lit. c) dane wygenerowane od użytkownika, który skorzystał z urządzenia w tym państwie członkowskim w celu uzyskania dostępu do interfejsu cyfrowego, niezależnie od tego, czy miało to miejsce w tym, czy w dowolnym poprzednim okresie rozliczeniowym, są przekazywane w tym okresie rozliczeniowym.

3. W odniesieniu do każdego okresu rozliczeniowego część łącznych przychodów podmiotu podlegających opodatkowaniu, którą zgodnie z ust. 1 traktuje się jako uzyskaną w danym państwie członkowskim, w odniesieniu do poszczególnych transakcji ustala się w następujący sposób:

a) jeżeli chodzi o podlegające opodatkowaniu przychody wynikające ze świadczenia usług objętych art. 3 ust. 1 lit. a) – proporcjonalnie do liczby wyświetleń reklamy na urządzeniach użytkowników w tym okresie rozliczeniowym;

b) jeżeli chodzi o podlegające opodatkowaniu przychody wynikające ze świadczenia usług objętych art. 3 ust. 1 lit. b):

(i) w przypadku gdy usługa jest świadczona w oparciu o wielostronny interfejs cyfrowy, który ułatwia dokonywanie leżących u podstaw dostaw towarów lub świadczenia usług bezpośrednio między użytkownikami – proporcjonalnie do liczby użytkowników, którzy zawarli leżące u podstaw transakcje na interfejsie cyfrowym w tym okresie rozliczeniowym;

(ii) w przypadku gdy usługa jest świadczona w oparciu o wielostronny interfejs cyfrowy innego rodzaju niż interfejs objęty ppkt (i) – proporcjonalnie do liczby użytkowników, którzy przez cały okres rozliczeniowy lub jego część posiadają konto umożliwiające im dostęp do interfejsu cyfrowego;

c) jeżeli chodzi o podlegające opodatkowaniu przychody wynikające ze świadczenia usług objętych art. 3 ust. 1 lit. c) – proporcjonalnie do liczby użytkowników, w odniesieniu do których dane przekazane w tym okresie rozliczeniowym wygenerowano w wyniku skorzystania przez użytkowników z urządzenia w celu uzyskania dostępu do interfejsu cyfrowego, niezależnie od tego, czy miało to miejsce w tym okresie, czy w dowolnym poprzednim okresie rozliczeniowym.

4. Przy ustalaniu miejsca opodatkowania przychodów podlegających opodatkowaniu podatkiem DST nie bierze się pod uwagę następujących elementów:
- a) jeżeli ma miejsce leżąca u podstaw dostawa towarów lub świadczenie usług bezpośrednio między użytkownikami wielostronnego interfejsu cyfrowego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) – miejsca, w którym odbywa się ta leżąca u podstaw dostawa lub to świadczenie;
 - b) miejsca, z którego wykonywana jest jakakolwiek płatność za usługę podlegającą opodatkowaniu.
5. Do celów niniejszego artykułu państwo członkowskie, w którym używane jest urządzenie użytkownika, ustala się na podstawie adresu protokołu internetowego (IP) urządzenia.
6. Dane, które mogą być gromadzone od użytkowników do celów stosowania niniejszej dyrektywy, są ograniczone do danych wskazujących państwo członkowskie, w którym znajdują się użytkownicy, i nie pozwalają na identyfikację tych użytkowników.

Artykuł 6

Wymagalność podatku

DST jest wymagalny w danym państwie członkowskim od tej części przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych przez podatnika w danym okresie rozliczeniowym, którą traktuje się zgodnie z art. 5 jako uzyskaną w tym państwie członkowskim. DST staje się należny w tym państwie członkowskim następnego dnia po zakończeniu tego okresu rozliczeniowego.

Artykuł 7

Obliczanie podatku

DST oblicza się w odniesieniu do danego okresu rozliczeniowego dla każdego państwa członkowskiego poprzez zastosowanie stawki DST do tej części przychodów podlegających opodatkowaniu, o której mowa w art. 6. W tym celu wartość procentową służącą do obliczenia części przychodów podlegających opodatkowaniu zaokrągla się do dwóch miejsc po przecinku.

Jeżeli liczba ta ma trzy miejsca po przecinku, a cyfra na trzecim miejscu po przecinku to 6 lub więcej, cyfra na drugim miejscu po przecinku wzrasta o 1. Jeżeli cyfra na trzecim miejscu po przecinku to 4 lub mniej, druga cyfra po przecinku pozostaje niezmienną. Jeżeli cyfra na trzecim miejscu po przecinku to 5, druga liczba po przecinku pozostaje niezmienną, gdy jest to cyfra parzysta, lub wzrasta o 1, gdy jest to cyfra nieparzysta. Jeżeli dana cyfra to 9 i zgodnie z powyższymi zasadami ma zostać zwiększona o 1, wtedy poprzednia cyfra po przecinku wzrasta o 1, a zaokrąglona cyfra wynosi 0.

Artykuł 8

Stawka podatku

Stawka DST wynosi 3 %.

Rozdział 3

OBOWIĄZKI

Artykuł 9

Osoba zobowiązana do zapłaty podatku i wypełnienia obowiązków

1. Do zapłaty DST i wypełnienia obowiązków przewidzianych w niniejszym rozdziale jest zobowiązany podatnik świadczący usługi podlegające opodatkowaniu.
2. Bez uszczerbku dla ust. 1 i art. 4 ust. 1 w przypadku gdy do grupy należy co najmniej jeden podatnik mający siedzibę w Unii, grupa ta powinna mieć możliwość wyznaczenia jednego należącego do niej podmiotu mającego siedzibę w Unii na potrzeby płatności DST i wypełniania obowiązków przewidzianych w niniejszym rozdziale w imieniu każdego podatnika z tej grupy, który jest zobowiązany do zapłaty DST.

3. W przypadku gdy podatnik niemający siedziby w Unii należy do grupy, w ramach której co najmniej jeden podmiot ma siedzibę w Unii, podatnik ten wyznacza jeden z tych podmiotów, aby w jego imieniu dokonywał płatności DST i wypełniał obowiązki przewidziane w niniejszym rozdziale.
4. W przypadku gdy podatnik niemający siedziby w Unii należy do grupy, w ramach której co najmniej jeden podmiot ma siedzibę w Unii, i gdy podatnik ten nie wypełnił swoich obowiązków zgodnie z ust. 3, państwa członkowskie mogą wymagać od jednego ze wspomnianych podmiotów, by zapłacił DST i wypełnił obowiązki przewidziane w niniejszym rozdziale w imieniu tego podatnika.
5. Podatnik niemający siedziby w Unii i nienależący do grupy wyznacza przedstawiciela podatkowego mającego siedzibę w jednym z państw członkowskich, aby w jego imieniu dokonywał płatności DST i wypełniał obowiązki przewidziane w niniejszym rozdziale.
6. W przypadku gdy podatnik nie ma siedziby w Unii i należy do grupy, w ramach której nie ma podmiotów mających siedzibę w Unii, wyznacza on przedstawiciela podatkowego mającego siedzibę w jednym z państw członkowskich na potrzeby płatności DST i wypełniania obowiązków przewidzianych w niniejszym rozdziale w imieniu każdego podatnika z tej grupy, który jest zobowiązany do zapłaty DST.
7. W przypadku gdy zgodnie z ust. 2–6 niniejszego artykułu wyznaczony został podmiot lub przedstawiciel podatkowy, odniesienia do podatnika występujące w niniejszym rozdziale obejmują odniesienie do przedstawiciela podatkowego lub podmiotu wyznaczonego do celów niniejszego rozdziału.

Artykuł 10
Identyfikacja

1. Podatnik dokonuje identyfikacji w każdym państwie członkowskim, w którym jest zobowiązany do zapłaty DST.
2. Identyfikacji dokonuje się drogą elektroniczną nie później niż w ciągu 30 dni od zakończenia pierwszego okresu rozliczeniowego, za który podatnik jest zobowiązany do zapłaty DST na podstawie niniejszej dyrektywy („pierwszy okres wymagalności”).
3. *skreślono*
4. Identyfikacja wymagana na podstawie ust. 1 obejmuje co najmniej następujące dane dotyczące podatnika:
 - a) nazwę;
 - b) nazwę handlową, jeżeli różni się od nazwy;
 - c) adres pocztowy;
 - d) adres poczty elektronicznej;
 - e) w stosownym przypadku krajowy numer identyfikacji podatkowej;
 - f) imię i nazwisko osoby kontaktowej;
 - g) numer telefonu;
 - i) numer IBAN lub OBAN.
5. Podatnik powiadamia wszystkie państwa członkowskie, w których jest zobowiązany do zapłaty DST, o wszelkich zmianach danych na podstawie ust. 4 w terminie 30 dni od wystąpienia zmiany.

6. W przypadku gdy na podstawie art. 9 ust. 2–6 wyznaczony został podmiot lub przedstawiciel podatkowy, dane przekazywane przez ten podmiot lub tego wyznaczonego przedstawiciela podatkowego na podstawie niniejszego artykułu w odniesieniu do każdego podmiotu należącego do grupy lub każdego reprezentowanego podatnika obejmują również dane w odniesieniu do niego samego zgodnie z pozycjami wymienionymi w ust. 4.
7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu określenia wspólnego formatu powiadomienia wymaganego na mocy niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 11 *Numer identyfikacyjny*

1. Państwo członkowskie, w którym DST jest należny, nadaje podatnikowi indywidualny numer identyfikacyjny do celów DST i powiadamia go drogą elektroniczną o tym numerze w ciągu 30 dni od dnia, w którym otrzymało powiadomienie na podstawie art. 10.

W przypadku gdy na podstawie art. 9 ust. 5 lub 6 wyznaczony został przedstawiciel podatkowy, państwo członkowskie, w którym DST jest należny, nadaje temu przedstawicielowi podatkowemu indywidualny numer identyfikacyjny do celów DST i powiadamia go drogą elektroniczną o tym numerze w ciągu 30 dni od dnia, w którym otrzymało powiadomienie na podstawie art. 10.

2. Każdy indywidualny numer identyfikacyjny zawiera prefiks zgodny z kodem ISO 3166 alpha 2 odnoszącym się do państwa członkowskiego, w którym DST jest należny. Grecja i Zjednoczone Królestwo stosują jednak prefiksy brzmiące odpowiednio „EL” i „UK”.
3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by ich systemy identyfikacji pozwalały na identyfikację podatników, i prowadzą rejestr identyfikacyjny zawierający wszystkie indywidualne numery identyfikacyjne przez siebie nadane.

Artykuł 12
skreślono

Artykuł 13
skreślono

Artykuł 14
Deklaracja DST

1. Podatnik składa każdemu państwu członkowskiemu, w którym jest zobowiązany do zapłaty DST, deklarację DST za każdy okres rozliczeniowy. Deklarację składa się drogą elektroniczną w terminie 90 dni od zakończenia okresu rozliczeniowego, za który składana jest deklaracja.
2. W przypadku gdy podatnik skorzystał z możliwości przewidzianej w art. 9 ust. 2 lub na mocy art. 9 ust. 3 lub 6 jest zobowiązany do wyznaczenia podmiotu lub przedstawiciela podatkowego, taki podmiot lub przedstawiciel podatkowy powinni mieć możliwość złożenia skonsolidowanej deklaracji DST w imieniu wszystkich podatników należących do tej grupy.

Artykuł 15
Informacje podawane w deklaracji DST

1. Deklaracja DST zawiera następujące informacje:
 - a) wszystkie numery identyfikacyjne do celów DST nadane przez państwa członkowskie na podstawie art. 11; w przypadku gdy na podstawie art. 9 ust. 5 lub 6 został wyznaczony przedstawiciel podatkowy – numery identyfikacyjne do celów DST tego przedstawiciela;
 - b) w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich, w których DST jest należny za dany okres rozliczeniowy – łączną kwotę przychodów podlegających opodatkowaniu traktowanych jako uzyskane przez podatnika w tych państwach członkowskich, wraz z kwotą DST należnego od tej kwoty w tych państwach członkowskich.

2. W deklaracji DST wykazuje się również – w odniesieniu do danego okresu rozliczeniowego – łączną kwotę przychodów w skali światowej i łączną kwotę przychodów podlegających opodatkowaniu uzyskanych w Unii, mające zastosowanie do celów art. 4 ust. 1.
3. Państwa członkowskie mogą zażądać, by deklaracja była sporządzana w ich walucie krajowej. Przeliczenia dokonuje się zgodnie z art. 4 ust. 2.
4. *skreślono*
5. *skreślono*
6. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu określenia wspólnego formatu deklaracji DST. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 16 *Zasady płatności*

1. DST należny od podatnika w poszczególnych państwach członkowskich za dany okres rozliczeniowy jest uiszczany przez tego podatnika w każdym państwie członkowskim, w którym jest on zobowiązany do zapłaty DST, nie później niż 90 dni od zakończenia tego okresu rozliczeniowego.
2. *skreślono*
3. Płatności dokonuje się na rachunek bankowy wskazany przez poszczególne państwa członkowskie.
4. *skreślono*
5. Państwa członkowskie mogą zażądać, by płatność była dokonywana w ich walucie krajowej.
6. *skreślono*
7. *skreślono*

Artykuł 17
Korekty deklaracji DST

1. Zmiany wartości liczbowych zawartych w deklaracji DST zainicjowanych przez podatnika są wprowadzane wyłącznie w drodze korekt tej deklaracji, a nie poprzez dostosowanie kolejnej deklaracji.
2. Korekty, o których mowa w ust. 1, składa się drogą elektroniczną wszystkim państwom członkowskim, w których DST jest należny, nie później niż trzy lata po dniu, w którym należało złożyć pierwotną deklarację.
3. Wszelkie dodatkowe płatności z tytułu należnego DST wynikające z korekt przewidzianych w ust. 1 są uiszczane przez podatnika w tym samym czasie, gdy złożono skorygowaną deklarację DST.

Artykuł 18
Rachunkowość, prowadzenie rejestrów, środki zwalczania nadużyć finansowych, egzekwowania i kontroli

1. Państwa członkowskie określają obowiązki dotyczące prowadzenia rachunkowości, prowadzenia rejestrów oraz inne obowiązki mające na celu zapewnienie skutecznej zapłaty należnego DST organom podatkowym.
2. Państwa członkowskie powinny wprowadzić przepis, zgodnie z którym podatnik musi być w stanie wykazać, iż niezadeklarowane przychody z tytułu reklam internetowych zostały uzyskane z reklamy niecelowanej.
3. *skreślono*
4. Każde państwo członkowskie, w którym DST jest należny, egzekwuje płatności DST od danego podatnika. W tym zakresie zastosowanie mają przepisy i procedury każdego państwa członkowskiego, w tym przepisy i procedury dotyczące kar, odsetek i innych opłat za zwłokę w płatności lub niedokonanie płatności DST oraz przepisy i procedury dotyczące egzekucji długu.
5. *skreślono*

Rozdział 4

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 19

Wyznaczenie właściwych organów

Każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ, który jest odpowiedzialny w tym państwie członkowskim za zarządzanie wszystkimi aspektami związanymi z obowiązkami określonymi w rozdziale 3 i w niniejszym rozdziale, i przekazuje Komisji nazwę i adres poczty elektronicznej tego organu. Nazwy i adresy poczty elektronicznej właściwych organów są publikowane przez Komisję w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 20

Wymiana informacji

Właściwy organ każdego państwa członkowskiego informuje w ciągu 30 dni właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich, w których podatnik jest zobowiązany do zapłaty DST, o wszelkich zmianach w zadeklarowanych przychodach, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. b) i art. 15 ust. 2, wynikających z kontroli podatkowych i środków kontroli. Informacje przekazane między państwami członkowskimi w jakiejkolwiek formie na mocy niniejszej dyrektywy są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy krajowego prawa państwa członkowskiego, które informacje te otrzymuje. Takie informacje mogą być wykorzystywane do celów stosowania przepisów krajowych wszystkich państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2 dyrektywy 2011/16/UE, i ich egzekwowania.

Artykuł 21
Sposoby wymiany informacji

1. Informacje i dokumenty, które mają być przekazywane na podstawie niniejszego rozdziału, przekazuje się drogą elektroniczną za pośrednictwem sieci CCN.
2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze w celu określenia szczegółów technicznych przekazywania takich informacji i dokumentów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Rozdział 5

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 24
Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 25
Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, nie później niż dnia 31 grudnia 2021 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2022 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.
3. Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja przygotowuje sprawozdanie oceniające postępy we wprowadzaniu zmian w międzynarodowych standardach w zakresie opodatkowania osób prawnych uzgodnionych na szczeblu OECD i służących przewyciężeniu wyzwań wynikających z cyfryzacji, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem o przesunięcie terminu stosowania lub o uchylenie niniejszej dyrektywy.
4. Niniejsza dyrektywa wygasa w momencie rozpoczęcia okresu obowiązywania zmian w międzynarodowych standardach w zakresie opodatkowania osób prawnych uzgodnionych na szczeblu OECD i służących przewyciężeniu wyzwań wynikających z cyfryzacji lub nie później niż dnia 31 grudnia [X].

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 27

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady

Przewodniczący
